

Portret van Pieter Poels van het Huis van Compassie

‘Vooral niet geprotocolleerd door regels’

Pieter Poels is coördinator van het Huis van Compassie in Nijmegen. Hij is 54 jaar, studeerde in de jaren negentig (1995) vier jaar Cultureel Maatschappelijke Vorming in 's Hertogenbosch. Het Huis van Compassie is gevestigd in een pand van de Diaconie aan de Groenestraat in Nijmegen en het mag gratis gebruikt worden. In 2014 is de zelfstandige seculiere stichting opgericht. Het IOM, Interne Organisatie van Migratie, houdt er wekelijks spreekuur en is een van de vele mede-gebruikers. Het Huis van Compassie organiseert ontmoeting en activiteiten.

Pieter Poels: ‘Vier en een halve dag in de week is het Huis van Compassie geopend en worden er activiteiten georganiseerd. Uitgangspunt is dat iedereen hier welkom is. Er is een open ontvangst, mensen krijgen een kopje koffie als ze willen. Het doel in dit huis is samenkomen, contact kunnen maken met mensen die het normaal vergaat, met de samenleving in aanraking komen en actief zijn. Mensen in een kwetsbare maatschappelijke positie vormen de kerngroep. De helft van de mensen zijn

vluchtelingen, ongedocumenteerden en asielzoekers van het COA in Nijmegen. Ook oudkomers, mensen die al tien, twintig jaar in Nederland zijn, maar hier hun weg nog niet goed gevonden hebben. De anderen zijn mensen die vanuit de Voedselbank komen, die eenzaam zijn of armoede kennen. Soms ook psychiatrische problematiek hebben. Op een activiteitenkalender is voor iedere bezoeker te zien wat er te doen is. Een gevarieerd aanbod, want de interesses van de bezoekers zijn breed. De sfeer is uitnodigend en laagdrempelig. Je hoeft hier niet per se actief te zijn, je mag ook lekker zitten op een stoel. We doen niet aan intakes, de mens moet gezien worden en dan doet de naam van iemand er niet zo veel toe. Ze worden ook niet aangesproken op hun problematiek. Dat maakt niet uit.’

‘Activiteiten worden in en rondom het huis georganiseerd. Zo wordt er samen gekookt met vrijwilligers. Een tweegangen menu of een keer per week soepie doen. In een moestuin wordt van alles geteeld en de opbrengst gaat naar de Voedselbank. Taallessen zijn met name voor de vluchtelingen van belang. Op de kalender staan Repaircafé, kappersdagen, filmavonden en toneel, gespreksavonden en het klussenteam. Ruim tien vluchtelingen doen klussen voor mensen van de Voedselbank. Het zijn de activiteiten die de mensen aantrekken. Met de overburen, het ROC, is contact gelegd om met de inburgeraars samen te werken. Ze volgen er taallessen en trainingen, gericht op kennis over Nederland. Netwerken en rondspreken leidt tot nieuwe bezoekers.’

‘Ongedocumenteerden zijn een bijzondere doelgroep. Daar komt veel meer bij kijken. Het ontbreekt hen aan elke basis. Daar moeten we lang->>

door Marian
Kremers

• De klussendienst aan de slag

© Ron Moes

durig meer tijd aan besteden. Ze zitten in de meest benarde positie. Ook zij willen werken, scholen, wonen, trouwen, geld verdienen. Een asielzoeker heeft nog hoop, zij veel minder. Of ze een verblijfsvergunning krijgen is heel onzeker. Het zijn veel jonge alleenstaande mannen, echte vechters voor hun bestaan. Ze worden onder druk gezet in het land van herkomst, daar verwachten ze veel van hen. Een aantal mannen mag studeren. Dat is hun enige kans om iets te doen. Ze zitten veel te veel op elkaar. Ik verbaas me dat deze mensen nog overeind blijven. We worden door de overheid erg beperkt om iets te doen met deze mensen. Dat raakt je heel heftig.

‘Niemand op straat is in Nijmegen een bekende slogan.

Er zijn hier ongeveer 35 mensen in de bed-bad-brood opvang. Bijna niemand vertrekt uit deze groep, iedereen zit muurvast en de wachtlijst wordt steeds langer. Ongedocumenteerden hebben veel eigen netwerken. Een Iraniër zoekt in Nederland een Iraniër op. Via zwart werk vinden ze soms opvang, of via een particulier. Als niemand het meer weet, dan sturen we iemand naar Paul, de diaconaal predikant die dit werk al 30 jaar doet.

Activering is onze specialiteit en geen hulpverlening. Geen jargon, geen diagnoses, geen maatschappelijk werk en we weten niet of mensen een lage sociaal economische status hebben, een SES. Wanneer iemand te problematisch is voor de groep is er wel persoonlijk contact. Ik werk vooral samen met de vrijwilligers, welzijnsorganisaties, de Voedselbank of het Zorgcafé.

‘Je hoeft niet actief te zijn, je mag ook lekker zitten op een stoel’

Compassie, menslievendheid staat voorop, niet politiek engagement. Je moet je realiseren dat jij ook zo terecht kunt komen. Op een respectvolle manier met iemand omgaan. Wat heeft iemand nodig, dat is het uitgangspunt. Als je jezelf steeds meer openstelt voor mensen, heb je minder te klagen. Je mag je rijk prijzen met wat je zelf in handen hebt.’

‘Voor de toekomst zijn meer agogische uren zeer welkom. 30 procent van de tijd wordt aan jaarverslagen, projecten opzetten en nieuwe financiers zoeken besteed. Meer geld is niet direct nodig. Door ons ondernemerschap komt dat ieder jaar weer goed. We willen wat meer formele connecties met zorg- en hulpverleningsorganisaties.

Die kunnen hier mogelijk iemand detacheren. Maar dat moet dan vooral niet geprotocolleerd worden door regels.’ •

Marian Kremers is sociaal werker en journalist.

Per jaar komen er vierduizend bezoekers in het Huis van Compassie. Er zijn achttien financiers die het Huis ondersteunen waaronder het Kansfonds, Oranjefonds, gemeente Nijmegen, provincie Gelderland en de KNR (Konferentie Nederlandse Religieuzen). Jaarlijkse begroting is 130.000 euro. Poels is een betaalde kracht voor 12 uur. Samen met een agogische kracht voor 12 uur werken ze met 80 vrijwilligers.

Meer lezen: www.huisvancompassienijmegen.nl